

PARETS

Hi havia una vegada una nena que es deia Ona, tenia dotze anys a punt de complir els tretze i canviava de casa.

La seva mare es deia Marisol i el seu pare Joan. Es van haver de mudar de ciutat, ja que no trobaven feina. A l'Ona li agradava la seva nova casa, però no la ciutat. La nena s'avorria, així que va anar a veure la seva mare que estava al menjador treballant amb l'ordinador per a una empresa de plantes. La Marisol li va preguntar:

- Què vols, Ona?- amb un to de cansament.

- M'avorreixo - va dir l'Ona.

-Ves-te'n a jugar fora i a buscar algun amic nou- va dir la Marisol.

L'Ona va assentir. Es va posar la seva jaqueta de color blau, les seves botes preferides, també blaves, i va sortir. No hi havia ningú, només ella.

Com que no s'havia mirat gaire el pati de casa seva ni la dels altres, ja que era un veïnat, va començar a investigar-ho tot. Va veure un bosc gran i li va fer il·lusió entrar. Es va trobar un gat negre amb uns ulls verds molt brillants. El va intentar tocar, però va marxar corrents. Més tard, a la nit, els seus pares ja se n'havien anat a dormir i només quedava ella. De sobte, a una paret li va començar a caure la pintura i després es va obrir un forat. L'Ona estava atònita pel que acabava de veure, es va apropar al forat i li van entrar ganes d'entrar-hi, ja que el forat era prou gran. Tot era de tonalitats blaves i liles.

Quan va arribar, va trobar una dona idèntica a la seva mare, però els seus ulls eren de tela, una tela molt fina.

L'Ona no sabia què fer:

-Hola, Ona, crida al teu altre pare que anem a dinar!- va dir aquella estranya dona.

-El meu altre pare?- va preguntar l'Ona.

Sí, va dir la dona, jo soc la teva altra mare, tothom té una altra mare i pare- va dir amb tranquil·litat.

L'Ona quan va sortir a buscar-lo, ell estava plantant plantes, cosa que el seu pare real feia temps que no feia. Li va dir que havia d'entrar a dinar i així ho van fer.

El seu altre pare després d'estar una bona estona jugant i fent coses divertides li va preguntar:

-Vols quedar-te?- L'Ona va assentir. -Doncs t'hem de treure els ulls i fer-te'n uns de llana!- va dir emocionada l'altra Marisol.

-No! Jo vull tenir els meus ulls normals!- va dir l'Ona espantada.

La dona en escoltar un no es va enfadar molt i va llençar la taula. L'Ona va córrer escales amunt i tot va començar a desintegrar-se com en un somni. Les escales queien, la pintura es treia sola... fins al final que només va quedar a la sala el pare que ja no era el pare sinó que era un ratolí perquè la dona l'havia transformat, ja que ella tenia el poder d'alterar les coses.

-Deixa'm sortir!- va exigir l'Ona.

-Però jo t'estimo molt, no vull que marxis! Soc la teva mare!- va dir l'altra Marisol.

-No ets la meva mare- va dir amb un to enfadat.

La dona enfurismada va transformar-se en el que realment era. Una dona meitat aranya.

L'Ona va marxar corrents i l'aranya la perseguia. L'Ona va caure dins de la teranyina de la senyora i la dona ho va aprofitar per atrapar-la. L'Ona va poder escapar tirant-li una bota, la dona va caure i l'Ona va córrer cap a dins de la casa. Es va trobar un martell a la taula del menjador, va aprofitar per fer un forat petit a la paret i va marxar.

Quan va arribar, va veure els seus pares entrar per la porta. Ella els volia tot el que havia viscut, però el forat havia desaparegut i a més no tenia cap esgarrinxada. Potser ho havia somiat?

